

לישועתך קויתי

על שולחנו של הגאון המקובל
איש האלקים הרב שמשון חיים בן הרב נחמן מיכאל נחמני זי"ע
מחבר הספרים הקדושים זרע שמשון ותולדות שמשון
פרשת פנחס תש"פ | גיליון מס' 250

מרגליות שמשון

היה זה בשנת תרס"ב. ימים ספורים אחרי שנפטר הרב הקדום התכנסו חכמי ורבני ארץ תימן ובראשם החכם הישיש רבי חיים קורח לדון מי יהיה הרב הבא של הקהילה. היו שלשה מועמדים לתפקיד והרבנים דנו מי מהם יהיה הרב.

לאחר התלבטויות קשות, החליטו לערוך גורל, לשם כך הוכנו שלוש פתקאות עם שמות שלושת המועמדים, ביניהם היה גם רבי יחיא יצחק הלוי. השמות הונחו בתוך קערה שהוכנסה לארון הקודש בין ספרי התורה, החכם הישיש רבי חיים קורח החל לקרוא את מזמור ט"ז בתהלים שם נאמר הפסוק: "אתה תומיך גורלי", וכל הקהל הצטרף והתחנן לקב"ה שאכן הגורל יעלה יפה ויבחר הרב המתאים ביותר כאיש על העדה אשר יוציאם ואשר יביאם ולא תהיה עדת ה' בתימן כצאן אשר אין לה רועה.

ניגש הרב קורח אל ארון הקודש, ובידים רועדות נטל פתק אחד, רחש של התרגשות מילא את חלל בית הכנסת כאשר הקריא הרב קורח את הכתוב בפתק: "מארי יחיא בן מוסא יצחק הלוי הי"ו". כשנרגעו מעט הרוחות פנה הרב קורח אל הנאספים והודיע כי בכדי שלא יאמרו שהיתה זו יד המקרה, יחזרו על הגורל עוד פעמיים, איש לא פצה פה וכולם חזרו לומר את מזמור ט"ז והדגישו את הפסוק: "אתה תומיך גורלי". גם בפעם השנייה וגם בפעם השלישית עלה בגורל שמו של רבי יחיא.

רק אדם אחד לא היה מרוצה מבחירה שמיימית זו, היה זה אביו של רבי יחיא. במקום לקבל את ברכות הנאספים על היבחר בנו, תפס האב ביד בנו משכו החוצה כשהוא אומר: אני לא מסכים שבני יטול עליו עול כבוד כזה, והרי חז"ל אומרים שהרבנות מקברת בעליה.

רבינו הזרע שמשון, מסביר מדוע פנחס קיבל מתנה מיוחדת שהוא יהפוך למלאך ויחיה לעולם. שהרי כשכר על מעשיו קיבל פנחס שכר והוא עלה לגדולה (במדבר כ"ה י"ב-יג) לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום. והייתה לו ולזרעו אחריו ברית כהנת עולם תחת אשר קנא לאלקיו ויכפר על בני ישראל. אלא שלגדולה זו יש גם מחיר, שהרי הרבנות מקברת את בעליה, וגם הבעיה הזו חמורה בהרבה, שאם פינחס ימות בצעירותו, יבואו המלעיזים ויאמרו שזה עונש על הריגת זמרי. לכן בד בבד עם השכר של הגדולה קיבל גם פנחס דבר נוסף, שיחיה לעולם ואצלו הרבנות לא תקבר את בעליה.

(פרשת פנחס מאמר א)

בפסוקים הפותחים את הפרשה נאמר: **וַיְבָרֶךְ ה' אֶל מֹשֶׁה לְאמֹר. פִּינְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרָן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת הַמָּתִי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאֹתֵי בְּתוּכֶם וְלֹא כָלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאֹתַי.** מסביר רש"י: "פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן - לפי שהיו השבטים מבזים אותו, והראים בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה והרג נשיא שבט מיישראל, לפיכך בא הכתוב ויחסו אחר אהרן". השבטים קנטרו את פנחס שהוא נכד של יתרו, ומה לו ולהריגת נשיא שבט בישראל. ולכאורה הדברים תמוהים: מה עניין זה לזה וכי מי שהוא נכד של יתרו יש לו מניעה מלקיים חובה זו?

רבינו הזרע שמשון נדרש לשאלה זו והוא מרתך זאת בטוב טעם עם הגמרא במסכת סנהדרין: ההלכה היא שאין הכל כשרין לדון דיני נפשות. והגמרא דנה מדוע אכן הזכות לדון דיני נפשות לא נתונה ביד כל אחד: "מאי טעמא? דתני רב יוסף: כשם שבית דין מנוקין בצדק - כך מנוקין מכל מום", מסביר רש"י: "מכל מום - פגם משפחה". היינו, בית דין כפי שהם חייבים להיות זכים ונקיים בדין הצדק שהם מוציאים כחם גם חייבים להיות נקיים מכל פגם משפחה.

טענו אם כן השבטים: אם פנחס הוא נכדו של יתרו, שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה, הרי שיש לו פגם משפחה והוא לא יכול לדון דיני ממונות גם אם אכן זמרי חייב להענש בעונש של דיני נפשות. זו הייתה טענת השבטים הקשורה לייחוסו של פנחס. אולם האמת היא שהם טעו, כי כאן הריגתו של זמרי כלל אינה שייכת לתפקידו של בית דין, ואדרבה בדיוק להיפך, זהו דין של "קנאים פוגעים בו" אם פנחס היה מגיע להמלך בבית דין לא היו פוסקים לו לעשות כך. זה אמור להיות מעשה ספונטני של קנאים לדבר ה', ולכן אין שום חסרון בכך שיש לו פגם משפחה עם הייחוס של יתרו, אדרבה, כדת וכדין הוא עשה ובדין הוא שיטול שכרו.

(פרשת פנחס מאמר א)

סיפור נפלא להמחשת דברי הזרע שמשון

סיפור בחירתו של הגאון רבי יחיא יצחק הלוי לתפקיד הרם של הרב הראשי וראש אב בית דין של כל קהילות הקודש בארץ תימן הוא מהמפתיעים ביותר בעולם מינויי הרבנים.

הלכתא כנהמתני

סיפורי ישועה בחסדי ה' בזכותו של איש האלקים החכם הרב שמשון חיים בן הרב נחמן מיכאל זי"ע

מגביה שפלים

מספר בחור נרגש: קשה לי קצת לתאר את הרגשתי בשנים האחרונות. מעת עמדי על דעתי, התרצוצו עמי הורי בין רופאים בתחומים שונים, עקב חוסר התפתחות תקינה בגדילה לגובה ביחס לממוצע בני גילי.

הרגשתי שונה הן במשפחה, והן בין חברי בישיבה. זוהי תחושה שמי שלא חווה אותה, לא יבין אותה. בעלי המקצוע יגדירו זאת כ'חוסר בטחון עצמי'. אני הגדרתי לעצמי במילה אחת 'השפלה'. כן, זוהי התחושה שחשתי. כאילו נשארתי ילד, והכניסו אותי לפני זמני לישיבה בין בחורים גדולים ממני. הגעת כבר לגיל חמש עשרה, אך גובהי היה כשל ילד בן שתים עשרה. מבחינת רמת המשכל לא היה כלל הבדל ביני לבינם. הפער הזה בין יכולת ההבנה וההתבגרות לבין הכלי, הגוף, בו אני מונח, תסכל אותי מאוד.

המצב הזה גרר גם התייחסות מהסכיבה בהתאם. כל מי שלא הכיר אותי, פנה אלי כאל ילד בן שתים עשרה, או מקסימום כבחור שעתה חגגו לו בר מצוה. שהרי זה מה שהוא ראה מול עיניו. הפנייה הילדותית אלי, פגעה בי מאוד. חברים של אבא שנפגשו עמו התעניינו בכנות מתי חגגתי בר מצוה, ואבא ניסה בעדינות להסביר להם שזהו אותו בחור בר מצוה בשמחתו ישבו לפני כשנתיים.

אחר התרצוצות של שנים שלי עם הורי היקרים, משראינו שאין כל תועלת בדבריהם ועצותיהם, פנינו לרופאים טבעוניים וכדו'. כמובן שגם לא דילגנו על אף עצת סבתא. אך שום דבר לא עזר, הגובה שלי לא עודכן כבר זמן רב, ואופק של תקווה אין בנמצא.

באיזשהו שלב שמתי לב, שאבי שליט"א מעיין בהתעניינות רבה מדי שבוע בגליון הנפלא שלכם, ב'זרע שמשון', ביסוד ושורש העבודה' לפי הלימוד היומי שיוצא על ידכם, ושאר המדורים החשובים. פניתי אליו ושאלתי, מה העבודה הזאת? האם היא רק לכם או גם לנו? אבי פתח את פיו בכחמה וסיפר לי מעט על מעלת הצדיק בעל הזרע שמשון זי"ע, וכיצד התחנן שילמדו בספריו, ועל הבטחתו שהלומדים בספריו יתברכו בכני חיי ומזוני טבי, ושאכן רואים בחוש ישועות רבות, ואף הוא עצמו זכה וראה סייצתא דשמיא עצומה בכמה וכמה עניינים.

באותם רגעים הבריקה בי המחשבה, אולי גם אני אזכה להיות מן הנענים ונהנים מכוחו של אותו זקן. שאלתי את אבי, האם נראה לו שהברכה של הרב כוללת גם ענין זה של הגובה. אבי חשב לרגע וענה לי, אכן, נראה שהנך

צודק. אני מתפלא על עצמי שלא חשבתי קודם על הרעיון הזה. הרי ככל הנראה ביחיי נכללים כל ענייני בריאות, והגובה הינו גם כן ענין של בריאות.

בעצתו, קבלתי על עצמי בקבלה מוחלטת בלי גדר, ללמוד ולעסוק כל שבוע בגליון 'זרע שמשון המפואר', בו אמצא מנוח לנפשי ואעשה נחת רוח למחבר זי"ע. ואכן, לא אחר הנער לגבות. תוך חודשים ספורים בלבד ראינו שיפור עצום, התחלתי ברוך ה' לגבוה לאחר זמן רב שלא גבהתי בכלל. עד שכעת אני מרגיש שווה בין שווים. אין לתאר את הרווחה שעמדה לי בזכותו של רבינו.

אבקש מאוד, מעומק לבי, להודות לכל העוסקים במלאכת הקודש, בזכותם זכיתי לישועתי הפרטית. בוודאי שכרם הרבה מאוד. ובטוח אני שזכותו של רבינו תעמוד להם כהנה וכהנה. ואם הלומדים זוכים לישועתם הפרטית, הם שמזכים את כלל הציבור בלימוד תורתו, בוודאי שרבינו מכיר להם טובה, ויזכו לכל טוב הן בזה והן בבא.

בנוסף, אבקש להודות לכל המפרסמים ומספרים את ישועותיהם לכלל הציבור, בכך עודדו אותי לקבל על עצמי את הקבלה הזו ללמוד בספר. בוודאי שמגלגלים זכות על ידי זכאי, וגם יקבלו על כל ישועה שמתגלגלת בזכותם שחר רב כגומלי חסדים. וגם אני אבקש להיות כמותם, בין מזכי הרבים. לכן אבקש לפרסם גם את ישועתי זאת.

כאן אבקש לציין, באופן פרטי, שהלימוד עצמו בתורתו העמוקה של רבינו, נותן תחושה נשגבה, של טפח מעל הקרקע. השקפתו הבהירה והקדושה של רבינו מחלחלת לשתי הנפש. מפליא לשמוע את מלאכת המחשבת שעשו בארגון בקו 'קול הישועות'. איך השכילו להעביר חלק מן הדברים כפי הניתן, בשפה פשוטה ונעימה. פשוט הנאה צרופה, לשמוע את הפנינים בכלל, ואת הפנינים הקצרים בפרט, יישר כח!!

לומדים יקרים, בטח גם אתם חיותם או תחוו בקרוב אי"ה סיפור ישועה, נא שתפו אותנו לתועלת הציבור, ככתוב 'ידו וגו' ונפלאותיו לבני אדם'.

בהן את עצמך

מדוע מנה הכתוב את צור שלישי?

א. מפני שירד מגדולתו, ונהיה השלישי במעלה.

ב. מפני שלא היה לו כבוד כמקודם, והיה ראש רק מפני ממונו.

(מאמר ג, מובא בס"ד בגליון 'המפואר')

התלמוד אברהם בן אבא, תלמוד ב.

ט"ו תמוז

להארות משוב וכן לקבלת העלון במייל lk0722027554@gmail.com